

– організація роботи та забезпечення ефективного використання людських ресурсів, включаючи створення сучасних проектів, поліпшення життєвого рівня, дотримання правил оцінки персоналу та управління ефективною моделлю організації праці;

– заохочення працівників, включаючи матеріальні та нематеріальні виплати, та основні стратегічні напрями роботи з мотивації працівників;

– людський фактор компанії, що підвищує конкурентоспроможність компанії на ринку;

– стратегічний підхід до управління працівниками компанії як необхідна умова раціонального та ефективного утримання та розміщення працівників, що дозволяє здійснювати професійний розвиток і може бути лише поєднанням оперативного та стратегічного управління;

– соціально-трудові відносини між працівниками та роботодавцями з точки зору зайнятості, функціонування та потенційного розвитку та соціального захисту, що охоплюють такі сфери, як житло, здоров'я, пенсійне страхування, соціальні послуги та освіта, сприяти покращенню якості життя та підвищенню трудової мотивації.

Список використаних джерел:

1. Баб'як, Г. Шляхи підвищення ефективності забезпечення організації формування персоналу. Регіональні аспекти розвитку продуктивних сил України: наук. журнал. Тернопіль : Економічна думка, 2013. Вип. 18. С. 137

2. Менеджмент персоналу: навч. посіб. / В. М. Данюк, В. М. Петюх, С. О. Цимбалюк та ін.; за заг. ред. В. М. Данюка, В. М. Петюха. К.: КНЕУ, 2014. 398 с.

Олена ТАНАЩИШЕНА

здобувачка освітньо-професійної програми

«Публічне управління та адміністрування», ЗУНУ

Науковий керівник – д.е.н., доцент, професор кафедри менеджменту,

публічного управління та персоналу ЗУНУ Алла ВАСІНА

УПРАВЛІННЯ РОЗВИТКОМ СОЦІАЛЬНОЇ СФЕРИ ТЕРИТОРІАЛЬНОЇ ГРОМАДИ

У розвитку територіальної громади і забезпеченні її життєдіяльності визначальна роль належить соціальній сфері, яка зорієнтована на реалізацію інтересів всіх верств населення, створення умов їх праці й побуту, здоров'я, відпочинку.

Соціальна сфера територіальної громади – це сукупність видів діяльності, підприємств, установ та організацій, які створюють і реалізують соціальні

послуги, з метою задоволення соціальних потреб і потреб побутового обслуговування. Основним призначенням соціальної сфери є створення благ і послуг, які б забезпечували розвиток людини, задоволення її потреб і вимог і цим самим, створювали базис життєдіяльності територіальної громади. Структурно соціальна сфера територіальної громади охоплює: установи й організації охорони здоров'я і фізичної культури, освіти, житлово-комунального господарства, пасажирського транспорту, зв'язку, побутового обслуговування, культури і мистецтва.

В процесі реформи децентралізації відбулося зростання ролі й значення місцевого самоврядування у розвитку соціальної сфери. Сучасна адміністративно-фінансова та секторальна децентралізація передбачає реорганізацію майнових та фінансово-господарчих відносин у соціальній сфері з метою підвищення доступності та якості послуг, що надаються закладами соціальної інфраструктури [1, с.5].

Соціальна сфера територіальної громади є складною системою, що безперервно змінюється й ускладнюється під впливом внутрішнього і зовнішнього середовища та потребує постійного удосконалення умов свого функціонування і розвитку, застосування досконалих методів управління і регулювання. З появою нових соціальних потреб, формуванням нових соціальних інтересів змінюється співвідношення і характер видів діяльності соціальної сфери територіальної громади, що в свою чергу, актуалізує необхідність вироблення дієвих механізмів управління її розвитком.

Визначальна роль в управлінні розвитком соціальної сфери територіальних громад належить органам місцевого самоврядування, до повноважень яких законодавством [2] віднесено: розвиток місцевої інфраструктури (доріг, мереж водо-, тепло-, газо-, електропостачання і водовідведення, інформаційних мереж, об'єктів соціального та культурного призначення); надання житлово-комунальних послуг; організація пасажирських перевезень на території громади; утримання вулиць і доріг у населених пунктах; громадської безпеки; гасіння пожеж; управління закладами середньої, дошкільної та позашкільної освіти; надання послуг швидкої медичної допомоги, первинної охорони здоров'я, з профілактики хвороб; розвитку культури та фізичної культури (утримання та організація роботи будинків культури, клубів, бібліотек, стадіонів, спортивних майданчиків); надання соціальної допомоги через територіальні центри; надання адміністративних послуг через центри надання таких послуг.

В сучасних умовах перед об'єднаними територіальними громадами постають цілий ряд викликів щодо вироблення ефективних механізмів управління розвитком соціальної сфери, які б забезпечили:

- оптимізацію територіального розміщення об'єктів соціальної

інфраструктури;

– ефективне використання об'єктів соціальної інфраструктури комунальної власності;

– розширили можливості залучення фінансових ресурсів для ефективного функціонування закладів соціальної сфери;

– удосконалення механізмів кадрового забезпечення закладів соціальної сфери;

– підвищення якості послуг, що надаються об'єктами соціальної сфери.

Управління розвитком соціальної сфери територіальної громади має базуватись на таких основних принципах: справедливості, підтримку мають першочергово отримати ті, хто її найбільше потребує; адресності, застосування індивідуального підходу до кожного споживача соціальної послуги; субсидіарності, побудови управлінських механізмів знизу, з врахуванням можливостей ефективного вирішення питань розвитку складових соціальної сфери на місцях; доступність, забезпечення максимального наближення послуг до споживача та забезпечення їх якості.

Список використаних джерел:

1. Розвиток соціальної сфери територіальних громад в умовах адміністративно-фінансової децентралізації / ДУ «Інститут регіональних досліджень імені М.І. Долишнього НАН України» ; за ред. С. Л. Шульц. Львів, 2018. 140 с

2. Про місцеве самоврядування в Україні. Закон України. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/>

Наталія ТАНЧИК

здобувач освітньої програми

«Менеджмент закладів охорони здоров'я», ЗУНУ

Науковий керівник – к.е.н., доцент, доцент кафедри менеджменту, публічного управління та персоналу ЗУНУ Наталія КРИВОКУЛЬСЬКА

ВИКОРИСТАННЯ МОДЕЛЕЙ ВЗАЄМОДІЇ ЛІКАРЯ ТА ПАЦІЄНТА У МЕДИЧНІЙ ПРАКТИЦІ

У контексті питання вдосконалення механізму побудови етичних взаємовідносин лікаря та пацієнта актуальним є питання використання моделей такої взаємодії у медичній практиці.

Відомий американський психолог у галузі психології професійної діяльності Р.Віч [1] (США) виділяє такі моделі взаємодії лікаря та пацієнта:

1. Модель технічного типу. Пацієнт є несправним механізмом, який